

ת"פ 27014/05/16 - מדינת ישראל נגד ג"ש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 27014-05-16 מדינת ישראל נ' ג"ש
בפני כבוד השופט, סגן הנשיא שמואל הרבסט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ג"ש

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום ותשובתו של הנאשם

כתב האישום דנן מלמד כי במחציתו של חודש ינואר שנת 2016, תקף הנאשם את אשתו, גב' ה"ק (להלן: "המתלוננת"), וגרם לה חבלה של ממש.

בעקבות וויכוח אשר החל בין השניים, ביקש הנאשם מהמתלוננת כי תעזוב את ביתם המשותף, משכך, ניגשה זו האחרונה למיטתה מתוך מטרה לקחת את חפציה. הנאשם קרב אליה, משך אותה ברגלה מן המיטה ובעט בה באזור השוק. כתוצאה ממעשים אלו, נגרם למתלוננת סימן כחול על רגלה, והיא החלה לצעוק לעזרה לעבר שכניה אשר נכנסו לביתם והפרידו בינה לבין הנאשם.

בהמשך ולאחר שהריב בין השניים המשיך להתלקח, הכה הנאשם את המתלוננת באמצעות ידו בראשה, והיא חשה כתוצאה מכך כאבי ראש למשך מספר ימים.

כחודש לאחר מהמתואר בתחילת הדברים, ביום 19.2.16, עת התווכחו השניים, איים הנאשם על המתלוננת כי אם אחד השכנים יזמין משטרה למקום, הרי שהוא "יהרוג את השוטרים", ועשה זאת תוך שהוא יורק בפניה.

כעת, יש לחזור לתחילתו של הקשר בין הנאשם לזוגתו על מנת לפרוט את יתר האישומים המופיעים בכתב האישום דנן.

בתחילת חודש דצמבר 2015, במתחם "סינמה סיטי" אשר בראשון לציון, זמן קצר לאחר חתונתם, בעקבות וויכוח בן הנאשם למתלוננת, דחף הנאשם את ראשה אל עבר עמוד אשר היה במקום ומשך אותה באמצעות תיק אשר החזיקה.

בסופו של אותו החודש - דצמבר שנת 2015 - שפך הנאשם על המתלוננת בקבוק של מים קפואים, ירק עליה, זרק כוס על הרצפה ושבר כיסא, וזאת במסגרת וויכוח אחר אשר התגלע בין השניים.

שישה חודשים קודם לכן, במהלך חודש יוני שנת 2015, משך הנאשם את המתלוננת מצווארה וקרע לה שרשרת אשר ענדה, והכל, כפי שניתן להעריך - בעת ויכוח נוסף אשר התגלע ביניהם ובעטיו.

נוכח כל אלו, הואשם הנאשם בעבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, איומים, תקיפה סתם של בת זוג והיזק לרכוש במזיד.

הנאשם בתשובתו לאישום, הכחיש את המיוחס לו, אך לא הכחיש את קיומם של וויכוחים בינו לבין המתלוננת, תוך שהוא מדגיש כי מעולם לא הרים עליה יד או הכה בה במהלכם.

ראיות המאשימה

ת/1- הודעת הנאשם מיום 23.2.16 בשעה 12:15

בהודעה זו מציין הנאשם כי מצבו הכלכלי, שלו ושל אשתו המתלוננת, הינו סבוך ומורכב, והם נשואים מזה כחצי שנה, ולאחרונה התגלעו ביניהם מריבות רבות. לשיטתו, כאשר מתחוללים "ריבים קטנים" הוא נוהג לעזוב את המקום ולנתק מגע עימה, ובהתייחסו למריבה אשר אירעה במוצאי שבת טרם חקירתו הוא מציין כי חש שהמתלוננת פגועה, אך מאידך לא נגע בה ואף לא נגע ברכוש כזה או אחר בביתו (שורות 10-35).

כאשר השמיעו באוזניו את ההקלטה אשר בה נשמעת המתלוננת מבקשת ממנו שלא יכה אותה, הרי שלשיטתו "הכל מבוים" ו"כלום לא היה".

עוד הוא ציין כי בכל הכרוך בהקלטה, הרי הוא אכן קילל את אשתו, לאחר שזו האחרונה התנפלה עליו (שורות 53-74).

לדבריו, המניע העומד מאחורי הפללתו על ידי אשתו הוא רצונה לגרום לו להיות עימה מאחר והוא- "לא רוצה אותה" (שורה 53).

באשר למריבה אשר התקיימה בסינמה סיטי, ציין הנאשם כי מעולם לא דחף את ראשה של המתלוננת אל עבר עמוד, וזאת על אף שהיא עצמה השליכה לעברו כרטיס ויזה (שורות 92-98).

כאשר הוצגה לנאשם תמונה ובה שטף דם קטן בהיקפו ברגלה של המתלוננת, הוא ציין שהיא הכתה את עצמה והגדיר אותה כ"בחורה אובססיבית שלא תוותר לי כל החיים" (שורות 99-109).

כמו כן, הכחיש הנאשם כי השליך אל עבר המתלוננת כוס ואף שבר כיסא, וסיים בהבעת צער על כך שזאת צורת חיי הנישואין שלו ושל המתלוננת (שורות 116-135).

ת/2- מזכר אשר נכתב על ידי רס"ר דיויד דרעי ביום 28.2.16

מדובר במזכר המשתיך לקבוצה גדולה יותר של מזכרים אשר תוכנם מלמד כי נעשו ניסיונות לאתר עדי הגנה רלוונטיים אשר שמם נמסר בידי הנאשם, אך ניסיונות אלו לא צלחו בשל סיבות שונות הכרוכות בעדים עצמם.

ת/3- תמלול הקלטה מיום 10.3.16 - קבצי קול אשר נשלחו על ידי המתלוננת ביום 23.2.16.

תמלול זה מציין כי הנאשם מקלל את המתלוננת, ואז נשמעים קולות חבטה.

בקובץ אחר צועקת המתלוננת "די, די... אל תיגע בי, אל תיגע בי, אל תיגע בי" ואז נשמע קול גבר הפוקד עליה להיכנס לרכב.

מהאזנה לקטע המקורי עצמו עולה, כי לאחר שהדוברת מפצירה באחר לעזבה, הרי שהוא מקלל אותה ואת אמה (שנ' 16-17), והיא חוזרת ומפצירה בו "אל תיגע בי" שלוש פעמים, כאשר מפעם לפעם קולה עולה (שנ' 20-23), ואז נשמעים קולות עמומים היכולים להתפרש כחבטות.

ת/5- מזכר נוסף מיום 10.3.16 דוגמת ת/2 העוסק בניסיונות נוספים לאתר את ב"צ, אחותו של הנאשם.

ת/6- מזכר נוסף דוגמת הקודם (ת/5), אלא שזה נכתב ביום 9.3.16.

ת/7- מזכר נוסף דוגמת הקודם, אלא שזה נכתב ביום 24.2.16 והוא עוסק ב-ב"צ, אחותו של הנאשם, ד' שכנו והרב מ"ח, רבו המובהק.

ת/8- מזכר נוסף דוגמת הקודם אשר נכתב ביום 23.2.16 העוסק ב-ב"צ, אחותו של הנאשם, אביו י', הוריה של המתלוננת, ר' השכנה, ד' השכן והרב מ"ח.

ת/9א' - ת/9 ה' - צילומי מסך המתעדים את מכשיר הטלפון של המתלוננת ובתגובה שיחות וואטסאפ בינה ובין חמותה, אימו של הנאשם. שיחות כתובות אלו מלמדות כי אימו של הנאשם ניסתה לשכנע את המתלוננת לסיים את המחלוקות בין בני הזוג בדרכי שלום תוך שהיא מביעה מורת רוח מהתנהגותם ההדדית של בני הזוג, ולעיתים אף דוחה את טיעוניה של המתלוננת ומבקשת ממנה להפסיק וליצור עימה קשר.

ת/9ו' - הינה תמונה המתארת המטומה על שוק רגל, כאשר אין תיעוד למקום ולמועד בהם צולמה התמונה, ואין רישום מי הוא או מי היא בעל או בעלת הרגל המצולמת.

ת/10 - הינה עדותה הראשונה של המתלוננת מיום 23.2.16 בשעה 00:46. בהודעה זו מציינת המתלוננת כי היו אירועי אלימות רבים, והיא זוכרת רק את חלקם ואותם היא תפרט, והרי הם כדלהלן:

א. סמוך לחודש יולי שנת 2015, יצאו השניים מרכב סמוך לביתם, ואז משך אותה הנאשם מצווארה, קרע שרשרת אשר הייתה שם, שבר את מכשיר הטלפון הנייד שלו על הרצפה וקילל אותה (יצוין כי התמלול המופיע ב-ת/3 זוהה על ידי המתלוננת כתיעוד של אירוע זה- וראו שורות 7-13 לשם המחשה).

ב. סמוך לחודש אוקטובר שנת 2015, עת היו השניים בסינמה סיטי בראשון לציון, הטיח הנאשם את ראשה של המתלוננת בעמוד (שורות 16-17).

ג. בתחילת חודש ינואר שנת 2016, החלה מריבה בין הנאשם למתלוננת, כאשר במהלכה גירש הנאשם את המתלוננת מן הבית, משך אותה מרגלה מהמיטה ובעט בה באזור השוק. המתלוננת זעקה לעזרה, ובסופו של דבר הגיע למקום שכן בשם "ד" אשר הפריד בין השניים (דברי הנאשמת, תמונת השוק מתועדת ב-ת/9 שורות 18-30).

ד. במהלך חודש דצמבר שנת 2015, עת היו השניים בביתם והתווכחו בניהם, שפך הנאשם על המתלוננת בקבוק מים קפואים, ירק בפניה וזרק כוס זכוכית על הרצפה (שורות 32-35).

ה. במחציתו של חודש פברואר שנת 2016, התווכחו השניים, ואז בתגובה, ניגש הנאשם לסלון הבית, שבר כיסא על הרצפה ואיים כי אם תזמין משטרה, אזי הוא יהרוג את השוטרים (שורות 36-39).

עוד ציינה המתלוננת בהודעה זו, כי הבחינה באלימות הטבועה בנאשם עוד לפני החתונה, אך סברה כי הדבר נובע

מהחתונה ומהלחצים הכרוכים בה, ומשכך התייחסה לכך בסלחנות אך היא מציינת כי מעבר למקרים שציינה לא הותקפה על ידי הנאשם, והוא אינו מעשן ואף לא שותה לשוכרה, אך היא שוקלת להתגרש ממנו (שורות 50-67).

ת/11- הודעתה של המתלוננת מיום 24.2.18 שעה 08:22. בהודעה זו נחקרה המתלוננת באזהרה, מאחר שנחשדה בתקיפתו של הנאשם במקרים שונים וכן בהטרדת אימו, חמותה, באמצעות הטלפון. בתחילתה של החקירה הודיעה המתלוננת כי בכוונתה לבטל את התלונה באשר כל עניינה **"הייתה להרתיע את גיא"** (שורה 1).

לדבריה, הכל החל במריבה אשר התגלעה בזמן חתונה אשר בה שהו השניים. מריבתם הסתיימה בכך שהנאשם תפס את המתלוננת בידה ואמר לה כי הוא הולך מהמקום תוך שהוא מקללה ואומר **"אני אזיין אותך"**. לטענתה, ככלל, הנאשם הכה בה בעבר והיא נאלצה להגן על עצמה ולהכותו בחזרה וכך אף עשתה כאשר ירק עליה והיא נאלצה לירוק עליו בחזרה (שורות 47-65), תוך שהיא מציינת כי **"אם בן אדם מרים עלי יד, למה שאשב בשקט?"** (שורה 65).

עוד ציינה המתלוננת כי ההקלטות הקוליות נעשו על ידה, והיא **"חתכה"** את ההקלטה הרלוונטית והגישה אותה לחוקרים. באשר לאימו של הנאשם, היא טענה כי מדובר באישה סכסכנית והיא מעולם לא הטרידה אותה טלפונית אלא רק התקשרה אליה מספר פעמים (שורות 28-29 וכן שורות 79-81).

ת/12- מדובר בתרשומת אשר ערך התובע אשר טיפל בתיק במשרדי ענף תביעות ירושלים (עו"ד ניר בינשטוק), ואשר נערכה כסיכום שיחה טלפונית עם המתלוננת בטרם עדותה. משיחה זו עולה כי המתלוננת אמרה כי אכן מסרה את הודעותיה במשטרה, אך **"הדברים היו מופרכים"** וכל רצונה היה להרתיע את הנאשם אך היא **"לא ידעה שזה יגיע כל כך רחוק"**.

המתלוננת אף מציינת כי בעלה הוא **"חף מפשע"** והיא **"הפריכה את הדברים"** מאחר ומדובר באב ילדיה.

ת/14- דוח פעולה אשר נכתב על ידי השוטור רס"ר רמי סעיד מיום 22.2.16

בדוח זה מציין השוטור סעיד כי המתלוננת מסרה לו כי בעלה היכה אותה קרוב ל-10 פעמים במהלך חיי נישואיהם, ואף במוצאי השבת האחרונה דחף אותה, בעט לה ברגל, הדביק אותה לקיר וחנק אותה ואף הראתה לשוטור תמונה של רגלה ובה המטומות. לדבריה, באירוע האחרון הנאשם אף שבר רגל של כיסא שהיה במקום, וזאת עקב כעסו. נספח נוסף למזכר זה מלמד כי השוטור סעיד הגיע לבית אמו של הנאשם, אך היא סירבה לפתוח לשוטרים את הדלת ואף הציגה בפני השוטור את מכשיר הטלפון הנייד שלה ממנו עולה כי נעשו 8 שיחות של המתלוננת אליה. השוטור סעיד מציין כי הרגיש שאמו של הנאשם **"לא אמינה בדברים שלה... התחילה לדבר שטויות לעברי ולעבר השותפה שלי"**.

ת/15- הודעתו של אבי המתלוננת, מר דוד בא-גד, מיום 28.2.16

בהודעה זו ציין אבי המתלוננת כי נחשף בפעם הראשונה לאלימות מצידו של הנאשם "**בסוכות כחודש אחרי החתונה**" (שורה 3), אך עם זאת הוא מציין כי מקור המידע הינו המתלוננת עצמה, ויום לאחר מכן, התפייסו בני הזוג.

בפעם השנייה, כך לשיטתו, "**סמוך ליום 31.12.15 הוא נתן לה בעיטות חזקות, גרם לה לסימן כחול בשוק, משך לה בשיער וגרם לכאבי ראש חזקים מאד**" (שורות 10-11), אולם הם לא רצו "לשבור את הכלים" ולגרום לנאשם אי נוחות, ועל כן הבליגו.

הפעם השלישית, כך לפי שיטתו, הייתה בשלהי חודש ינואר 2016, אך שם לא מדובר היה באלימות אלא באיומים בלבד אשר הסתיימו בפיוס בין בני הזוג (שורות 24-28).

האירוע הרביעי והאחרון, מקורו בסופו של חודש פברואר באותה השנה, ומקורו בחתונה אשר אליה הוזמנו בני הזוג, ושם היא ננטשה מאחר והנאשם "**ברח והשאיר אותה לבד**" (שורות 34-40).

ת/16 - הודעתה של אם המתלוננת, גב' א"ק, מיום 28.2.19

בהודעה זו סיפרה אם המתלוננת על שלושה מקרים בהם נהג הנאשם באלימות במתלוננת, כאשר הראשון בהם הינו חודש לאחר חתונת בני הזוג, אך בכל מקרה היא לא ראתה סימני אלימות על גופה ולא הטיחה את הדברים באזני חתנה מאחר ולא רצתה לביישו (שורות 2-15).

לשיטתה, הנאשם אינו אוהב את בתה והכל כי "**אמא שלו מחממת אותו**" (שורות 22-23).

עדי המאשימה

ראשון העדים הוא **רס"ר דיויד דרעי** אשר חקר את הנאשם ואף ביצע מספר ניסיונות לאיתור עדים רלוונטיים.

עד זה לא זכר את פרטי האירוע, ולא ידע לענות על שאלות אשר באו לברר את חסרונן של פעולות חקירה כאלו ואחרות.

מיד לאחריו, העידה **המתלוננת עצמה, הגב' ה"ק**.

המתלוננת ציינה כי כל האירוע אשר הוביל להליך המשפטי דן החל בעת שהיו השניים, יחד עם הוריו של הנאשם, בחתונה אשר הוזכרה בהודעתה - ת/11.

בשל העובדה כי הנאשם עזב את המקום נוכח מריבתם של השניים, והיא חשה לחוצה מעניין זה בשל העבודה כי אינה מתגוררת בירושלים ואינה מכירה את דרכי התחבורה בעיר, הרי ש"**הלכתי לתחנת המשטרה והגשתי תלונה על כל**

מיני דברים שרציתי להרתיע את גיא. דברים שהפרכת ומוצאתי מפרופורציות. אני רוצה לציין שבאותו הערב שהלכתי לתחנת המשטרה הייתה תחת השפעת אלכוהול... גם אני הייתה אשמה בכל מיני דברים שחיממתי אותו וגרמו לו להתעצבן (פרוטוקול הדיון מיום 24.6.18 עמוד 9 שורה 22 ועד עמוד 10 שורה 3 וכן עמוד 14 שורה 13).

בשלב זה, נטלתי לידי את מושכות החקירה והבאתי בפני המתלוננת את חמשת האירועים המתוארים על ידה בתלונתה הראשונה, וביקשתי את תגובתה לכל אחד מן האירועים.

המתלוננת ציינה כי בכל האירועים, למעט שניים מתוכם אשר היא אינה זוכרת את תוכנם, הנאשם לא תקף אותה אלא רק קילל וצעק תוך שהיא חוזרת ומדגישה כי בעת שהגישה את תלונתה הייתה תחת השפעת אלכוהול והפריזה בדבריה. המתלוננת סיימה פרק זה בעדותה תוך שהיא מציינת כי **"רשמתי לכם מספיק מכתבים לסגור את התיק, אנחנו מסתדרים וזה נגמר"** (עמוד 10 שורות 6-17).

באשר לאירוע נוסף, ציינה המתלוננת כי **"זה לא היה מכות, הם היו סתם דחיפות"** (עמוד 10 שורה 20). ולשאלתי הוסיפה והדגישה כי היו מקרים שבהם הנאשם דחף אותה והיא בתגובה דחפה אותו.

באשר לתמונה אשר הוגשה על ידה למשטרה (ת/9'), ציינה המתלוננת כי אין מדובר בשטף דם שמקורו במכות אשר ספגה, אלא במכה שקיבלה וצילמה על מנת להראות לנאשם, ולדבריה **"כמו שאני מצלמת בגד לשאול אותו אם לקנות או לא אז צילמתי את המכה"** (עמוד 11 שורות 11-14).

בהתייחסה לחמותה, ציינה המתלוננת כי **"היא רצתה לסכסך בינינו, הוא היה הבן האהוב שלה ועד עכשיו הוא האהוב שלה והיא רצתה לסכסך..."** (עמוד 13 שורות 31-32).

המתלוננת הביעה מורת רוח רבה מן החקירה וציינה כי חקירה זו עשויה לגרום לנסיגה ביחסים שבינה לבין הנאשם, ומיד לאחר שאמרה זאת, פנה הנאשם אליה והפטיר לעברה משפט שתוכנו אינו נשמע בבירור באולם בית המשפט, אולם מנגינתו נשמעה תקיפה ולא ידידותית (עמוד 17 שורות 1-8).

מיד אחרי עדותה של המתלוננת, העיד בפני אביה אשר חזר וטען כי לא היה צורך להגיש כתב אישום במסגרתו של תיק זה, וראוי היה להביא לשלום בית ולא למעלה כך (עמוד 18 שורות 23-27).

לדבריו, בעת חקירתו במשטרה, שמו החוקרים דברים בפיו, והפעילו עליו לחץ לפיו עליו להתלונן באופן ברור ונחרץ כדי להציל את בתו מידי הנאשם (עמוד 19 שורות 4-16).

עד זה ציין כי כיום היחסים בין הנאשם למתלוננת תקינים והוא יקר לו כבנו (עמוד 19 שורות 25-28).

באשר למריבות כאלו ואחרות אשר נתגלעו בין בני הזוג, ציין האב כי אכן כך היה בחודשי הנישואין הראשונים, אולם הוא לא היה עד למריבות אלו ולא שמע מבתו כי הוכתה על ידי הנאשם, ואף לא ראה כל חבלות, ואם אמר בחקירתו כי אכן ראה זאת - היה זה כדי לרצות את חוקריו (עמוד 20 שורות 12-20).

רס"ר רמי סעיד העיד בפני וציין כי אכן כתב את דוח הפעולה ת/14.

גב' א"ק, אמה של המתלוננת העידה אף היא בפני וציינה כי רוב רובה של ההודעה שנגבתה ממנה במשטרה מקורה במילים אשר הוכנסו לפיה על ידי החוקרים. אך עם זאת, היא ציינה כי אכן ביקשו שלא להתערב בעניינים שבין הנאשם למתלוננת, וזאת עקב מתיחות שהיתה ביניהם בחודש הראשון לחתונתם. באשר ליתר הפרטים המופיעים בהודעתה, לרבות עדותה כי ראתה סימן כחול על רגלה של בתה, היא מציינת כי הדברים נכתבו על ידי החוקרת, אינם נכונים והיא הצהירה כי **"לא קראתי לפני שחתמתי"**.

רס"מ ג'ולי טל ורס"ר אסף מאירי גבו את תלונותיה של המתלוננת, ושניהם העידו בפני על נסיבות גביית ההודעה.

בכלליות, ניתן לומר, כי שניהם לא זכרו את האווירה אשר שררה בחדר החקירות, לא אילצו את המתלוננת להישאר בתחנת המשטרה, וכמובן שלא איימו עליה בצורה כזו או אחרת. עם זאת, שניהם הצהירו כי אינם אחראים לנקודת הראות הסובייקטיבית של המתלוננת, ואם חשה מאויימת, הרי שאין הדבר נובע מהתנהגותם.

רס"מ שני שושני סיימה את פרשת התביעה תוך שהיא מציינת כי אכן גבתה את הודעותיהם של הורי המתלוננת, וכל טענותיהם ואימרותיהם נרשמו כפי שהן נאמרו, באופן שהשאלות הוקלדו וכך גם התשובות, מיד בעקבותיהן (עמ' 31-33 ובמיוחד עמ' 34 ש' 6-10, 24-25 וכן עמ' 36 ש' 23-32, עמ' 39 ש' 9-7 ועמ' 50 ש' 11-13).

עדי ההגנה

הנאשם עצמו העיד בפני, ולמעשה הכחיש את המיוחס לו.

לדבריו, ייתכן והמתיחות בינו לבין המתלוננת, אשתו, החלה בשל יחסה הקריר והחשדני של אימו כלפיה עם תחילת נישואיהם (עמ' 46 ש' 1-6), ומכאן צמחה ועלתה המתיחות בין השתיים אשר הביאה ללחץ ואף לכפייטיות של המתלוננת כלפיו (עמ' 47), אך עם זאת מעולם לא עשה שימוש באלימות בינו לבין אשתו (עמ' 48 ש' 15-24 וכן עמ' 52 ש' 23-30 ועמ' 53 ש' 1-9).

לשיטתו, ככל שישנן הקלטות המתארות את התנהגותו, הרי שמדובר בהקלטות אשר הן "ערוכות" ולא ניתן לייחס להן משקל של ממש או מהימנות (עמ' 53 ש' 9-29 וכן עמ' 55 ש' 20-32).

בחקירתו הנגדית, משהושמעו לאזניו הקלטות אלו, הודה כי **"אני צועק ומקלל...היו ביננו צעקות"**, אך החבטות הנשמעות בהקלטה מלמדות על דפיקות בדלת, כך לדבריו, וזו הייתה דרכו להמלט מ"שגעונה" של המתלוננת, אשתו (עמ' 56 ש' 24-29 וכן עמ' 57 ש' 21-23).

"שגעון" זה, כך גרס הנאשם, אינו חדש למתלוננת והוא ליווה אותה גם בקשר רומנטי קודם בו נטלה חלק (עמ' 59 ש' 27-32), וחרדת הנטישה כמו גם מצבה הנפשי הרעוע, הצטרפו לרצונה של המאשימה ומשטרת ישראל **"להרוס את הבית שלי"**. הנאשם סבר היה ועודנו סבור כי המשטרה נמלאה מוטיבציה לדלות מהמתלוננת דן עוד ועוד חומר מרשיע נגדו, וכך עשתה (עמ' 61 ש' 7-15).

על אף כל אלו, ציין הנאשם כי רצה, ועודנו רוצה, להמשיך את חייו עם המתלוננת, ו**"מאד רוצה להצליח בנישואין"** ולשם כך אף נוטל חלק בהליך טיפולי יחד עמה (עמ' 63 ש' 23-24 וכן עמ' 66 ש' 11-18).

אימו של הנאשם, גב' **ש"ש**, אף היא העידה בפני, וחתמה את פרשת ההגנה.

לדבריה, אכן לא מצאה שפה משותפת עם כלתה החל מתחילתו של הקשר ביניהם (עמ' 74 ש' 9-14), אך עם זאת השלימה עם קיומו תוך שהיא מציינת בבירור כי מעולם לא ראתה אלימות כזו או אחרת בין השניים (עמ' 75 ש' 24-32 וכן עמ' 77 ש' 31-32), והכל נובע, כך להערכתה, מרצונה של המתלוננת **"לתפוס את גיא בכוח"** (עמ' 81 ש' 26-28), גם אם הדבר יהיה כרוך בבידוי ראיות נגדו (עמ' 85 ש' 10-13).

עם זאת, אף עדה זו סבורה, כי כיום התייצב המצב. בני הזוג חיים בשלום ובשלווה והשקט שורר בביתם (עמ' 82 ש' 8-30).

דין והכרעה

הנאשם איתן בעמדתו ובכפירתו. לטענתו, מעולם לא הכה את אשתו.

מאידך, ניצבת האישה ושתי גרסאות עיקריות בפיה.

גרסה אחת, היא גרסתה הראשונית, מפלילה את הנאשם בחמשת האירועים האלימים המתוארים בהודעתה אשר סומנה **ת/10**.

הודעה זו מפורטת היא ולא ראיתי לחזור עליה, אך אציין כי היא מכילה חמישה אירועים שונים המפורטים בה והבאים לידי ביטוי בכתב האישום דנן.

אילו, הייתה הודעה זו ניצבת לבדה, הרי שמדובר היה ב"גרסה מול גרסה", ודינו של הנאשם היה לזיכוי.

אלא, שאין זה המצב הראייתי המשתקף לעינינו.

דבריה של המתלוננת נסמכים ונתמכים בראיות שונות. מדובר בראיות עצמאיות אשר על אף שלעיתים משקלן נמוך, הרי שבהצטרפן, יוצרות הן תוספת ראייתית משמעותית שיש בה כדי ליצור "שובר שוויון" אשר בכוחו להעלות את גרסת המתלוננת לגבהים הנדרשים במשפט הפלילי - אל מעבר לספק הסביר.

ראשית, הוגש לעיוני תמלול, המציין וויכוח מילולי בין המתלוננת לנאשם אשר במסגרתו מפצירה היא בו שלא לגעת בה ולחדול ממעשיו (ת/3).

נכונה טענתו של הסנגור, לפיה הקלטה זו לא תוארכה ואין לדעת מתי בוצעה ומה היא משקפת במדויק, אך עצם העבודה כי הקלטה זו הוגשה כסיוע לדברי המתלוננת, מקנה לה משקל ראייתי שאינו מן הגבוהים, אך בכל זאת - קשה להתעלם מעצם קיומו, וזאת מאחר שמדובר בתיעוד שיחה אשר אין חולק כי הדוברים בה הינם המתלוננת והנאשם גם יחד ואשר תוכנה מתאים לאחד מן האירועים המתואר בכתב האישום דנן.

שנית, הגישה המאשימה לעיוני תמונה אשר נמצאה במכשיר הטלפון של המתלוננת (וסומנה ת/9'), תמונה זו מתארת המטומה בשוק רגלה, ויש בכך כדי לחזק טענתה כי הוכתה בידי הנאשם בעקבות וויכוח אשר החל בין שניהם, וזאת במחציתו של חודש ינואר שנת 2016, כמתואר בכתב האישום דנן.

כבר עתה אקדים את המאוחר ואציין כי הסבריה המאוחרים של המתלוננת לפיה היא נוהגת לצלם פצעים בגופה ולהראות לבעלה, הנאשם, הינם הסברים תמוהים אשר קשה לקבלם.

יש לזכור, כי הנאשם הגיע כל יום לביתו בסיומו של יום, ולא היה כל צורך לצלם המטומה אשר מקורה, לדברי המתלוננת בגרסתה המאוחרת, במכה אשר ספגה, באשר ניתן היה להראות לבעל - הנאשם את ה"ראיה הטובה ביותר", היינו רגלה של המתלוננת. איזו אישה מתלוננת בפני בעלה על מכאוב כזה או אחר באחד מאיברי גופה, ולראיה (ואולי אף לצורך קבלת עידוד) מציגה בפני תמונה של אותו האיבר ולא מראה לו אותו? אין מדובר באדם זר אלא בבן זוגה של המתלוננת אשר שיקולי צניעות ובושה אינם משוייכים אליו, ומכאן רבה התמיהה בעניינה של גרסה זו, ומשקלה נמוך בשל חוסר הגיונה.

משום כך, ובהתייחס לגרסתה הראשונית המופיעה ב-ת/10, הרי שיש בצילום זה כדי לחזק באופן משמעותי את דברי המתלוננת.

אכן, המתלוננת ביקשה לחזור בה, והיא עשתה זאת בשני אופנים.

נחל דווקא מן ההזדמנות המאוחרת יותר, אשר באה לידי ביטוי ב-12/ת, ואשר מקורה בתרשומת שערך התובע אשר טיפל בתיק דנן באותה העת, עוה"ד ניר בינשטוק, אשר ציין כי בשיחתו הטלפונית עם המתלוננת הודיעה לו זו האחרונה כי דבריה היו מופרכים וכל רצונה היה להרתיע את בעלה, הנאשם, אשר הינו "**חף מפשע**".

לכאורה, מדובר בהכחשה מוחלטת, אלא שיש לבחון אותה יחסית להכחשתה המוקדמת יותר.

הכחשה זו, באה לעולם עקב חקירתה של המתלוננת במשטרת ישראל, יום לאחר שהגישה את תלונתה הראשונית. בתחילתה של חקירה זו, הוזהרה המתלוננת כדין בגין עבירות הקשורות בתקיפת בעלה.

אלא, שעיון מדוקדק בהודעה זו על כל חלקיה, מלמד כי אין בפנינו הכחשה ברורה, אלא רצון להיטיב עם הבעל - הנאשם ולהביא לכך כי מצבו המשפטי ישופר.

זאת ועוד.

המתלוננת עצמה מציינת במהלך עדות ה"חזרה" כי אכן הכתה בעבר את הנאשם, אך עשתה זאת כדי להגן על עצמה כאשר הוא עצמו נקט כלפיה באלימות, ולדבריה הנכוחים "**אם בן אדם מרים עלי יד, למה שאשב בשקט?**" (ת/11 שורה 65).

עוד היא ציינה, כי הנאשם קילל אותה בעבר ואף איים עליה והיו מקרים אף שירק עליה ואז ירקה היא עליו בחזרה.

יש לזכור, כי זו עדות ה"חזרה" של המתלוננת, ואם זו חזרה, הרי שאין חזרה מפלילה ממנה.

בין אם אקבל את גרסתה הראשונית של המתלוננת, ובין אם תהיה זו גרסתה השנייה, הרי שמשתיהן עולה כי המתלוננת הוכתה על ידי הנאשם, וטענה זו מוכחת ומתחזקת באמצעות הצילום (ת/9) וההקלטה (מסומנת ת/3).

עדויותיהם של **רס"מ טל ורס"ר מאירי** מלמדות כי נסיבות גבייתן של ההודעות ת/10 ו- ת/11 היו רגילות ונורמליות.

מדובר היה בהודעות אשר נגבו באופן סדיר, כאשר להודעה הראשונה (ת/10) הופיעה המתלוננת מיוזמתה, כך שכל אמירה מאוחרת לפיה היא אוימה על ידי החוקרים אינה מסתברת ואינה הגיונית. ראיתי להעדיף את אמרתה המוקדמת במשטרה על זו שבבית המשפט, באשר עדותה בבית המשפט הייתה נגועה ברצונה (החייבי לכשעצמו) להביא לשלום בית עם הנאשם, אך נדמה כי עדותה הראשונית הינה אותנטית, מחוזקת בתמונה ובה סימן כחול של המטומה על רגלה (תמונה זו אף הוצגה בפני רס"ר רמי סעיד והיא מתועדת בת/14), ובמיוחד בשל העובדה כי כל תרחיש חלופי לפיו חוקרי התחנה הרלבנטית אותו ערב החליטו לנקום במתלוננת ולטפול עליה ועל בעלה אמרות שקר - אינן הגיוניות ואינן מסתברות.

כך הדבר לגבי המתלוננת, וכך גם לגבי אמה גב' א"ק. לא אוכל לקבל את גירסתה של גב' קשאני לפיה החוקר בדה מליבו קטעים שלמים מעדותה, בעוד שקטעים אחרים תואמים את הגירסה אשר מסרה, ונדמה כי גם בעניינה הרצון לשלום הבית גבר על הדבקות באמת.

שמעתי ברוב קשב אשר גרסתו של הנאשם. הכחשתו ברורה וצלולה והוא סבור כי המתלוננת העלילה עליו עלילות שונות בשל חרדת נטישה ממנה היא סובלת ובשל רצונה לשמרה אצלו. גרסתו אינה מחוזקת בדרך כזו או אחרת, ועדות אימו אף היא אין בה כדי לעגן את דבריו וליתן להם חיזוק חיצוני משמעותי. הנאשם ואימו סברו שניהם כי המתלוננת "מחפשת" לפגוע בו ולהשאירו בזוגית עימה, וכל יתר האמירות והמעשים מתיישרים גם יחד נוכח מגמה זו.

לפנינו מקרה קלאסי, אם כן, של גרסה המתנגשת חזיתית בגרסה אחרת.

התנגשות הגרסאות מביאה בתוכה שוויון ראיתי ביניהן, אולם כאן באות ונכנסות לזירה הראיות החיצוניות אשר פורטו לעיל והמקנים לגרסת המתלוננת, בחלקה המשמעותי, הראשוני והאותנטי חיזוקים של ממש המעלים אותה אל מ"עבר לכל ספק סביר", עד כדי שניתן לקבל את המסקנה האופרטיבית אשר ממנה ומכל יתר המקובץ עולה, כי המתלוננת דן מסרה הודעה במשטרה, גרסה ראשונית מפורטת ואמינה אשר אותה העדפתי מהנימוקים אשר הוזכרו לעיל, והיא מחוזקת באמצעים חיצוניים דוגמת ההקלטה והתמונה, ומשום כך נדמה כי הורם נטל הראיה הנדרש בפלילים תוך שגרסתו של הנאשם הופכת לבלתי סבירה ואינה יכולה להיחשב כספק של ממש, ועל כן אני מרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום דנן.

ניתנה היום, י"ג סיוון תשע"ט, 16 יוני 2019, במעמד הצדדים ובאי כוחם.